

Університет знань

Ігор КОЛЯДА.
ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ
УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ
В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ
У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ СТ.

Олександр КИРІЄНКО.
ТИМЧАСОВИЙ УРЯД
ТА ДІЯЛЬНІСТЬ
ОРГАНІВ ВІЙСЬКОВОЇ ЦЕНзуРИ

Ігор КОЛЯДА, доктор історичних наук, професор
ІНПУ ім. М. П. Драгоманова

ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ СТ.

Книга була і полишається вагомим елементом формування, підтримки і розвитку інтелектуального простору суспільства. В умовах сучасного інформаційного соціуму книга зазнала істотних змін, з'явилися різні способи передачі її змісту (електронні видання, аудіо озвучення), але у порівнянні із так званими глянцевиими виданнями вона має більший строк служби, глибше засідає у свідомості думаючої людини, спроможна формувати фундаментальні засади світосприйняття. На жаль, після 20 років незалежності ми так і не змогли істотно збільшити відсоток представництва на ринку україномовних друкованих видань. Українська книга програє конкурентну боротьбу російській за усім показниками (починаючи від тиражів і закінчуючи захмарною ціною за, як правило, не привабливий фоліант). Причин такого стану речей можна назвати вдосталь, але серед основних слід виділити байдужість держави і відповідних органів до розв'язання назрілих проблем з українським книговидавництвом.

У часи, коли українська книга опинилася під жорстким тиском царської цензури, справа з її виданням була налагоджена набагато ефективніше. В бездержавний період історії українського народу книговидавничою справою займалася вітчизняна інтелігенція, зусилля якої були спрямовані на піднесення національної самосвідомості широких верств українського суспільства, виявлення, збереження й поширення історико-культурних й мистецьких знань про минуле й сучасне українського народу. Нині ж ми спостерігаємо парадоксальну ситуацію: у нас є самостійна держава, яка успішно «нищить» інтелігенцію і не переймається проблемами виховання національної свідомості, збереженням й поширенням історико-культурних й мистецьких цінностей. Все ж сподівання на краще не залишають представників інтелектуальної еліти. У контексті цього соціального позитиву та з

огляду на наукову актуальність історії українського книговидавництва спробуємо окреслити складнощі, з якими довелося зіткнутись на цьому терені вітчизняній інтелігенції в другій половині ХІХ ст. Попри значну кількість робіт, присвячених розвитку книговидавництва в Україні, аспект протистояння авторів і видавців української книги та органів цензури потребує подальшого дослідження. Історіографія дорадянського періоду (в силу тих же цензурних перепон поява такого роду праць була ускладнена) представлена студіями С. Єфремова [1], В. Калаш [2] С. Петлюри [3], В. Садовського [4]. У радянську добу проблемами українського книговидавництва займався О. Дей [5], на сучасному етапі розвитку історичної науки — О. Лисенко [6], С. Петров [7], М. Тимошик [8].

Перші рефлексивні заходи щодо українського світського книговидавництва ми можемо спостерігати ще з 1850-х рр., коли звичайною практикою цензурних органів стає ретельна перевірка як змістового наповнення художніх і науково-історичних творів, так і використання українського правопису. Актуалізація «українського питання», загальний суспільний інтерес до нього, розвиток українського національно-культурного руху разом з польським повстанням 1863 р. змусили російську владу відреагувати жорсткими цензурними заходами, зокрема прийняттям Валуєвського циркуляру [9].

Розпорядження №364 від 18 липня 1863 р. (або його похідна назва Валуєвський циркуляр) завдали дошкульного удару українській книзі. Згідно циркуляру дозволялось видавати українською мовою тільки фольклористичні збірки та твори красного письменства. Одними з останніх україномовних видань, видрукованих у Києві після Валуєвського циркуляру, були вірші М. П. Старицького «До Тараса» і «Голосієв» (1865), а також «Народні українські пісні з голосом» І. С. Гулака-Артемівського (1865) [10]. Дозволи на ці

ж видання були видані ще до набуття чинності розпорядження № 364. Посилуючи цензурні обмеження, започатковані «Валуєвським циркуляром», у 1867 р. окремим розпорядженням було заборонено приватну пересилку українських книжок із Західної України [11].

Початок 1870-х рр. відзначений черговою активізацією суспільно-політичної діяльності передової української інтелігенції. Тому з 1872 р. спостерігається збільшення поданих на розгляд цензури україномовних рукописів. Як свідчить журнал реєстрації рукописів за 1872 р. канцелярії Київського окремого цензора, це були не лише збірники народних пісень, а українські переклади світової класики [12]. У журналі реєстрації цензори відмічали україномовні рукописи характерною позначкою (синім олівцем написана літера «м», обведена колом). Усього за 1872 р. цензурний орган Києва розглянув 13 рукописів і жодний з них не був відхилений цензором. Траплялись рукописи, які, здавалось би, тільки за самою назвою могли бути заборонені («Українська національна байківниця»), але і їх цензура дозволяла до друку [18].

Послаблення, а пізніше і зведення нанівець цензурних обмежень щодо україномовних видань на початку 1870-х рр. разом із діяльністю Південно-Західного відділу Російського Імператорського географічного товариства (1873—1876) дали новий поштовх розвитку українознавчих студій та новий імпульс до українського книговидання загалом, що сприяло подальшій розробці змісту «українського питання». Протягом нетривалого періоду діяльності «Відділу...» його члени видали фундаментальне фольклорно-етнографічне видання в семи томах «Труды этнографическо-статистической экспедиции в Западнорусский край (1872—1878)». У ці ж роки у Києві виходять такі фольклорні збірники, як «Народные южно-русские сказки» І. Рудченка в двох томах (1869—1870), «Исторические песни малорусского народа» В. Антоновича і М. Драгоманова (1874—1875), «Записки Юго-Западного отдела географического общества» (1874), «Сборник песен буковинского народа» О. Лоначевського (1875), «Малорусские предания и рассказы» М. Драгоманова (1876). Інші цінні збірники українського фольклору виходять у Петербурзі (збірники пісень з нотами А. Рубця, О. Маркевича, «Молодоці» М. Лисенка) і в Москві («Заклинания малороссийского народа» П. Єфіменка, «Песни Галицкой и Угорской Руси» Я. Головацького) [14].

Заходами Київської Громади друкується низка популярних книжок, що мали на меті дати народів у популярній формі відомості в тієї чи іншої галузі знання або просто хорошу й цікаву, між іншим й дитячу, книжку. До цієї серії належали поновлене видання популярної космографії «Дещо про світ божий» (1874), «Розмова про небо та землю» (1874) й «Розмова про земні сили» (обидві — О. Іванова в українському перекладі М. Комарова; 1875), «Що робиться у воздуху і що з того треба знати землеробу» (1875)

та «Як розпізнати ґрунт» (1876) М. Горбунова (переклад з російської І. Реви), «Про звірів» (по Брему) Яструбця (Хв. Вовка, 1876), «Ліки своєнародні», «Про хвороби і як їм допомогти», «Про холеру» (1875) (усі три — С. Носа), «Як тепер одбуватиметься воєнна служба» М. Троцького (1875), «Про кари, до яких при-сужують мирові судді» (1876), «Про українських козаків, татар та турків» М. Драгоманова (1875), «Перші Київські князі» (1876), «Татари і Литва на Україні» (1876), «Унія і Петро Могила» (1875) Ів. Левицького, «Дітські пісні, казки й загадки» Лободовського (1876) й т. ін. [15]. Протягом 1872—1876 рр. було опубліковано також зібрання творів І. Котляревського, поеми Т. Шевченка, повісті І. Нечуя-Левицького, твори П. Гулака-Артемівського, Я. Кухаренка і переклади, з яких найціннішими були переклади М. Старицького «Казок» Г. Андерсена (1873) і «Сербських народних дум і пісень» (1876), переклад «Тараса Бульби» М. Гоголя, здійснений М. Лободою [16].

Успіхи української видавничої справи царські урядовці у Санкт-Петербурзі та окремі місцеві діячі, насамперед голова Тимчасової комісії для розгляду давніх актів таємний радник М. В. Юзефович та колишній професор Університету св. Володимира, редактор реакційного часопису «Киевлянин» В. Я. Шульгін, сприйняли як небезпеку для цілісності імперії. Акцентуючи увагу на «українофільській пропаганді», вони перейшли у відкритий наступ. Наприкінці 1874 р. В. Шульгін ініціював на шпальтах «Киевлянина» відповідну прес-кампанію, обравши головною мішенню Південно-Західний відділ Російського географічного товариства, а М. В. Юзефович вдався до прямого звернення до вищого чиновництва імперії про необхідність скликання спеціальної наради по виробленню ефективних заходів для боротьби з «українофільством» й насамперед з книговидавничою активністю української інтелігенції [17].

Послідовним розвитком попередніх засад російської імперської політики, що вбачала в українському національному русі «польсько-австрійську інтригу», спрямовану на відокремлення України від імперії Романових, став акт 1876 р. Наслідком його втілення було ліквідовано Південно-Західний відділ Російського географічного товариства, закрито часопис «Киевский телеграф». Серед українських авторів і видавців загалом запанувала й звичайна депресія. Чимало з них замовкло, зневірившись в українській справі. Більш енергійні виїхали до Галичини, конституційної Австро-Угорщини або інших європейських країн, щоби звідти поширювати українське друковане слово. Змушений був виїхати за кордон і М. Драгоманов (зрештою, еміграція ця була, так би мовити, силувано-добровільною — «санкціонована» Київською Громадою). Дещо згодом емігрували М. Зібер, Ф. Вовк, С. Подолинський. Довелося покинути батьківщину й П. Чубинському, Ф. Мищенкові, П. Житецькому, Н. Тумасову, Ю. Цвітковському. В цілому такі заходи російської імперської влади завдали тяжкого

удару національній справі, проте не спромоглися завадити поступальному процесу формуванню модерної української нації [18].

Разом із тим, застосування норм Емського указу місцевими цензурними та адміністративними органами обумовило масу запитань та бюрократичних непорозумінь. Так, наприкінці 1876 — на початку 1877 р. Київський окремих цензор видав 472 дозвільних квитків друкарням на видання ними допущених цензурою книжок, серед яких 14 квитків було виписано на україномовні книги (у т. ч. і переклади українською «Тараса Бульби» М. Гоголя, байки І. Крилова) [19].

Поряд із діяльністю Київського окремого цензора у 1876—1877 рр., з червня 1876 р. при Головному управлінні у справах друку розпочав роботу окремих підрозділ по розгляду україномовних рукописів та закордонних видань. І тому завдання та повноваження місцевих цензурних органів українських губерній з питань розгляду україномовних рукописів та видань нині передбачало лише їх пересилку у ГУД та очікування рішення останнього. Однак, як свідчать архівні матеріали, у 1878 р. ГУД вирішило відмовитись від цієї практики і знову передало місцевим цензурним органам повноваження щодо розгляду україномовних рукописів та книг [20].

Як не парадоксально, але це було у певній мірі позитивом, оскільки давало вітчизняній інтелігенції певні можливості для пошуку корупційних шляхів отримання відповідних дозволів на друк. У цьому контексті цікавим є той факт, що старша донька Михайла Старицького — Марія Михайлівна — жила в Петербурзі спеціально «лише для хлопот по цензурі». У листі до доньки Марії від грудня 1893 р. Михайло Старицький прохав: «А вот насчет «Богдана Хмельницкого» ты его подавай непременно. Только (справься, имеет ли он время) дай его прочесть Федотову и спроси его мнение, можно ли рассчитывать пристроить эту пьесу на императорскую сцену? Вот если бы он взялся, — даже взятку можно пообещать ему, — известный процент из моего гонорара...» [21].

Щодо роботи підрозділу ГУД з розгляду україномовних рукописів, то, посилаючись на матеріали російських архівів, сучасний російський дослідник О. Міллер наводить такі статистичні дані: з червня 1876 по квітень 1880 рр. до нього було подано 53 заявки на дозвіл до видання та ввезення з-за кордону книжок українською мовою; щодо цих видань цензурне відомство винесло негативних рішень лише по 16 заявкам, т. б. під заборону підпадало до 30% україномовних книговидавань. З числа заборонених творів: 4 — це книжки, видані за кордоном, інші 12 — це рукописи україномовних видань [22]. На рукописах та книгах, які потрапили до числа заборонених, цензори ставили резолюції: «запретить к печати», «не подлежит удовлетворению», «не допускать к обращению в России» [23]. Після Емського указу, українською мовою звичайно не могли вийти у світ Євангеліє, переклади Овідія, Данте, Шекспіра, публіцистичні, науково-популярні статті, але необхідно відзначити, що у практичній

діяльності цензорів траплялись і виключення з правила. З цього приводу досить справедливо, на наш погляд, вказує російський дослідник О. Міллер, що суворість Емського указу пом'якшувалася недбалістю виконання його приписів, створюючи, хоч і вкрай обмежені, можливості для видання та поширення україномовних видань.

Цим «антрактом» у діяльності цензурного відомства на початку 1880-х в українському книгодрукуванні у Російській імперії скористалися такі вітчизняні видавці, як, наприклад, М. Старицький, І. Левицький, Олена Пчілка, Б. Грінченко та ін. М. Старицькому вдалося навіть, окрім власних авторських книжок, започаткувати друкування неперіодичного альманаху «Рада», що його два випуски з'явилося упродовж 1883—1884 рр. О. Ф. Кістяківський занотував 1 травня 1883 р.: «Вышла «Рада» — малороссийский сборник, изданный Старицким. Книга достойная похвалы. Вышел «Кобзар» и получен в Киеве: печатался в Петербурге. Напечатано 6 100 экз. (...) Малороссийская литература растет, ширится. Появляются новые деятели» [24].

Цензурною «поблажливістю» цих років скористались і видавці окремих науково-популярних видань для ширшого громадянства. В цей час виходять із друку «Про обклашки (дифгерит)» (1881), четверте видання брошури «Дещо про світ божий» (1882), «Оповідання про комах» О. Степовика (О. Комарова) (1882), «Про дифтерит або обклашки» М. Хведоровського (1882), «Земля і люде в Росії» К. Гамалії (1883), «Про грім та блискавку» В. Чайченка (1883); з'являються й окремі підручники, як, наприклад, «Грамматка» О. Кониського (1883) або «Читанка» Хуторного-Лубенця (1883).

Втім, нетривалий період цензурної лібералізації щодо українського друкованого слова у другій половині 1880-х рр. знову змінився на жорсткий курс [25]. Циркуляром від 21 грудня 1885 р. ГУД наказувало місцевим органам цензури посилити контроль щодо вживання «кулішівки» в україномовних друкованих виданнях, вимагаючи не допускати до видання невиправлені україномовні рукописи у відповідності до російського правопису [26]. Серед заборонених місцевими цензорами у 1885 р. українських творів були п'єси М. Кропивницького «По ревізії», «Глитай, або ж павук», «Доки сонце зійде — роса очі виїсть», у 1886 р. — драма «Бурлака» І. Карпенка-Карого, оповідання «Товариші» і п'єса «Лимерівна» Панаса Мирного, повісті «Микола Джеря» «Старосвітські батюшки та матушки» і «Запорожці» І. Нечуя-Левицького, переклад «Демона» М. Лермонтова, ряд історичних пісень, зібраних М. Лисенком [27]. Одеський цензурний комітет у середині 1885 р. з 41 поданих україномовних рукописів заборонив 27 [28]. У свою чергу, ГУД припинило вихід у світ літературних альманахів, раніше дозволених Київським окремим цензором, серед яких «Десна» (Чернігів), «Розмова» (Одеса), «Хвиля» (Київ), «Вістка» (Київ), «Складка» (Харків) [29]. Не полишалась бездіяльною й іноземна цензура, яка пост-

ійно накладала арешти на закордонні українські видання [30].

У 1887 р. ГУД розіслав місцевим цензурним органам циркуляр з вимогою посилення контролю за недопущенням поширення у межах імперії Романових, особливо в українських губерніях, творів М. Драгоманова (зокрема, «Нових українських пісень про громадські справи (1764—1880)», «Про те, як наша земля стала не нашою»). Увага цензорів зверталася на те, що праці цього автора можуть поширюватись під псевдонімом, тому неодмінно необхідно детально знайомитись зі змістом книги [31].

Знову розпорядженням ГУД від 24 грудня 1889 р. цензорам наказувалося не розглядати рукописи, написані «абеткою-кулішівкою», до повного їх виправлення відповідно до вимог російського правопису [32].

Наступним кроком, спрямованим на посилення цензурного контролю за україномовними виданнями, стало розпорядження начальника ГУД Є. Феоктистова від 10 січня 1892 р., яким наказувалося у разі виявлення в україномовних рукописах відхилень від загальноприйнятого російського правопису такі рукописи «в целях чисто государственных» забороняти, а не повертати авторам на доопрацювання [33].

Прикладом практичного впровадження цього розпорядження стала ситуація з цензурним розглядом деяких творів П. Куліша. Так, виявлені нами архівні матеріали засвідчують, що 4 грудня 1891 р. український письменник звернувся із заявою до ГУД: «Представляю при сем на цензурное рассмотрение две рукописи: 1) зборник старинных стихотворений, под заглавием «Дзвин» и 2) старорусскую историческую драму, под заглавием «Царь «НАЛИВАЙ», покорнейше прошу рассматривать оба пересказания, так как они выражают одну и ту же мысль русского воссоединения и русского единовластия, почему и предлагаю их рассматривать одну за другой непосредственно. Правописание старался сблизить всячески с правописанием в общерусской литературе, и если бы оказались в нем какие-либо недосмотры, то обязываюсь по указаниям Г-на Цензора, исправить в корректуре» [34]. Однак, сподівання П. Куліша на подальше виправлення були марними. Хоча рукопис на цензурний розгляд було подано до названого розпорядження, цензори заборонили рукописи П. Куліша саме на його підставі. Така доля спіткала й інших авторів.

Архівні джерела засвідчують й іншу тенденцію у роботі цензурного відомства. Так, протягом 1892 р. посилений контроль цензорів за україномовними рукописами майстрів художнього слова та наростання заборон щодо їхнього видання аж ніяк не стосувався українських творів низького художнього та мистецького рівня. У цьому випадку цензори були не такими прискіпливими і без вагань надавали дозволи на їх друк.

Чергове пожвавлення й піднесення вітчизняного книгодрукування відбувалося у 1890-х рр., коли за видавничу справу знову беруться українські гро-

мадські кола. Вони, за словами С. Єфремова, «встигають поробити проломи, навіть, у товстих мурах несамовитої цензури з часів темної реакції» [35].

Упродовж останнього десятиліття ХІХ ст. в українських губерніях Російської імперії виникло 4 українських видавництва, що прагнули постачати на книжковий ринок високохудожню українську книжку. Пріоритет у цій справі належав Б. Грінченкові, який перші спроби у цій царині здійснив ще на початку 1880-х рр. у Харкові з гуртком товаришів-учителів. Після кількох невдалих спроб в Україні й навіть за кордоном, він на гроші (1000 руб.) свого приятеля І. Череватенка 1894 р. започаткував у Чернігові власне видавництво «Курінь». Багато перешкод стояло на заваді Б. Грінченкові: вбогі технічні засоби у провінційному Чернігові, брак коштів на видавництво і власна матеріальна скрута, що вимагала ще й сторонньої роботи заради шматка хліба, непротореність шляхів для збуту книги, невиразність й випадковість «споживача» — українського читача — та ін. Дошкуляла і цензура, через що доводилося вдаватися до хитрощів, дурити її прискіпливих чиновників невинними заголовками, квазібелетристичною формою, надолужувати упертістю, відстоювати кожний рукопис, надсилаючи скарги до урядовців у Петербург [36].

Загалом, протягом 1894—1895 рр. з 30 україномовних рукописів, запропонованих на розгляд цензури, заборонено було лише 4. Більшість рукописів, дозволених цензурою до друку, складалася з народних казок, українських оповідань, які, на відміну від видань попередніх років, стараннями Б. Грінченка та його дружини М. Грінченко відзначалися серйозністю змісту та високою художністю [37].

Невтомне протистояння цензурному відомству зрештою принесло позитивні наслідки. На момент ліквідації чернігівського підприємства у 1901 р., ним було видано майже 50 книжок (кожна накладом у 5000 — 10000 прим.) [38]. Аналіз діловодства цензурних органів українських губерній засвідчує, що завдяки зусиллям Б. Грінченка та інших національно свідомих видавців, вдалося протягом 1894—1895 рр. видати твори Т. Шевченка, П. Грабовського, Ю. Федьковича, Б. Грінченка [38].

У 1895 р., з ініціативи О. Кониського, який передав у фонд створюваного підприємства 75 руб., було засновано досить продуктивне видавництво у Києві, яке згодом отримало назву «Вік». Складалося видавництво переважно з представників студентської молоді (О. Лотоцький, В. Доманицький, С. Єфремов, пізніше Ф. Матушевський, В. Дурдуковський та ін.). 1896 р. з'явилося його перше видання. Видавничу діяльність «Віку» проходила у відповідних умовах, що й чернігівського видавництва Б. Грінченка: перманентне змагання з цензурою, хронічне безгрошів'я, неналагоджений збут тощо. Попри зрозумілі труднощі, за перші 10 років функціонування (1896—1905) «Вік» видав 82 найменування книжок у 91 томі — загалом 325 700 прим., на суму близько 100 000 руб. Видан-

ня «Віку» можна розбити на чотири серії: 1) серія народних книжок — 70 позицій до 1918 р.; 2) «Українська бібліотека» — окремі твори українських письменників та збірники — 23 томи; 3) збірки творів українських письменників — 9 томів; 4) позасерійні видання — 13 томів [39].

Менш виразним було «Харківське видавництво молоді», що також розпочало свою діяльність у другій половині 1890-х рр. під керівництвом Г. Хоткевича (позначало свої видання криптонімом: «видано Вс. І. Гуртом» — тобто «всі гуртом»). Підприємство припинило діяльність напередодні першої Російської демократичної революції 1905—1907 рр., обмежившись виданням 15 белетристичних книжок [40].

Наприкінці 1898 р. у Санкт-Петербурзі розпочало свою діяльність «Благотворительное Общество издания общепользных и дешевых книг», що у повсякденному вжитку іменувалося менш офіційно й скорочено — «Благодійне Товариство» або «Просвіта». Попри скромні перші кроки, воно невдовзі, завдяки наполегливим заходам та енергії насамперед його лідерів П. Стебницького та О. Лотоцького, перетворилося на поважну культурну установу. Це було єдине українське (хоча й з російською назвою) за завданнями й складом товариство, діяльності якого російський уряд не чинив першкод. «Товариство...» спеціалізувалося на публікації науково-популярної літератури. За 20 років свого існування воно видало цілу науково-популярну бібліотеку з 80 назв накладом понад 1 млн примірників, а саме: природознавство — 14, історія — 13, сільське господарство — 12, медицина — 6, економіка й соціальні питання — 10, історія письменства — 10, медицина — 6 та ін. Найкращі українські літературні сили наповнювали видавничий портфель Товариства: Б. Грінченко, В. Доманицький, М. Грінченкова (Загірня), М. Комаров, О. Комаров (Степовик), О. Кониський, Мод. Левицький, Є. Чикаленко та ін. У непоодиноких випадках, оскільки отримати дозвіл цензури було важко, й інші українські видавництва (зокрема «Вік») поступалися Благодійному Товариству честю надрукувати те чи інше видання. Усталеною практикою був звичай подавати популярні відомості у квазібелетристичній формі, щоб легше оминати цензуру, оскільки белетристика українською мовою була не заборонена. Цією хисткою можливістю повною мірою користувалося «Товариство...» [41].

Налагоджена активна видавнича діяльності Б.Грінченка, О.Кониського, Г.Хоткевича, П. Стебницького та О.Лотоцького та інших діячів українського національного руху сприяла розширенню сфери «українського питання», в його орбіту увійшла і дитяча книга, що у подальшому могло активно посприяти українській справі та реалізації головного завдання передової української інтелігенції — справі виховання національно свідомого покоління української молоді.

Активна книговидавнича діяльність української національно свідомої інтелігенції протягом 1894—

1895 рр. привернула увагу цензури та інших репресивно-каральних органів. У 1895 р. було заборонено видання книг і збірок українською мовою, призначених для дитячого читання. Мотивація була така, що діти мають учитися «по-руськи» [42].

Отже, включення у сферу «українського питання» дитячої україномовної літератури викликало відповідну протидію імперських цензурних органів, які справедливо вважали, що дитяча казка може нести не тільки велике виховне і національно пропагандистське значення, але й в алегоричній і доступній для сприйняття формі вона може містити підтекст чи прихований зміст національного спрямування, виховуючи негативне ставлення до самодержавних засад імперії, йти у розріз з офіційною ідеологією. Яскравим прикладом такого стану речей стала історія, пов'язана з отриманням цензурного дозволу на видання казки М.Коцюбинського «Хо», яка вперше була надрукована в галицькому журналі «Зоря» за 1894 р. (№ 24, СС. 509—518). У Російській імперії вона розглядалася цензурним органом Петербургу у 1900 р. Цензор граф Головін, що розглядав за завданням С.-Петербурзького цензурного комітету казку, в своєму рапорті до Головного управління в справах друку зазначав: «Брошюра эта написана на русинском языке, вполне сходно с малороссийским. Под именем «Хо» автор разумеет пугало, которым страшат маленьких детей, нечто вроде нашего трубочиста. Этот Хо является лес, и все лесные обитатели от него прячутся и умолкают. Хо тяготится своей ролью пугала и мечтает о том времени, когда перестанет быть нужным для людей и будет иметь возможность отдохнуть. Далее рисуются сценки, в которых нянюшка пугает детей, а молодая девушка колеблется между согласием на брак с любимым человеком и решимостью отдать себя на служение народу — быть учительницей в школе. Но вторая часть брошюры имеет менее невинный характер: автор ясно высказывает свои украинофильские тенденции. Он выводит на сцену некоего Макара Ивановича Литко, украинца в душе, но в виду своего служебного положения не осмеливающегося выказать явно своих убеждений. Его выбирают представителем украинцев на похоронах одного украинофильского деятеля; он сначала соглашается, но страх берет свое, и Макар Иванович посылает отказ под предлогом болезни. Ему противопоставляется группа молодежи, собравшейся в маленькой комнате, перед тем, как разойтись разными дорогами по окончании курсов науки. Каждый высказывает свои намерения приносить пользу народу, и речи эти снова окрашены украинофильством: «Будем прежде всего украинцами, в своем ли доме или в чужом, в своем краю или на чужбине», — говорит один из молодых людей. Имеет честь. «Пусть наш язык не будет языком, который принадлежит лишь челяди. Пусть он распространяется везде, где нам нет помехи». Хо слушает эти речи и не верит, что намерения молодежи осуществляются, что она будет действовать, как говорит. Но ему приходится разубедиться в своих предположениях, смелость берет верх над страхом. Молодежь идет вперед намеченным путем, заводит школы, больницы, распространяет журнал «Зорю», детей учат на малороссийс-

ком наречии и т. п. Хо чувствует, что может дать покой своим усталым костям.

В виду явно виражених в сказке украинофильских стремлений автора, цензор не признает возможным дозволить распространение в России вышеуказанной брошюры.

По мнению цензора, означенная брошюра не может быть дозволена к распространению в России, в виду явно виражених в ней украинофильских стремлений и тенденций». Цензурный комитет схвалив рішення цензора Головіна, додавши, «что и правописание брошюры расходится с правилами, установленными в России для произведений на малороссийском наречии» [43].

Аналіз матеріалів діловодства профільних центральних і місцевих органів дозволяє констатувати, що протягом 1895—1900 рр. характерною ознакою цензурної політики самодержавства був особливий контроль за україномовними дитячими книжками (казками, оповіданнями, віршами). Поряд із цим у діяльності цензурних органів протягом 1897—1898 рр. відзначено деякі особливості: розглядаючи україномовні рукописи, чиновники цензурного відомства відмовилися від попередньої практики тотального викреслення з текстів рукописів слів «Україна», «український», натомість узявшись ретельніше вивчали зміст україномовних рукописів. Так, з поданих на розгляд до Київського окремого цензора протягом 1897—1898 рр. 156 рукописів, заборонено було 20. Це були деякі поезії Т. Шевченка, статті-есе про «Великого Кобзаря», ряд науково-практичних брошур для простого народу [44].

Аналогічна ситуація склалася і у 1899—1900 рр., коли відсоток заборонених до видання українських рукописів склав 23 %. В основному це були українські народні казки та дитячі оповідання, що викривали соціальні вади тогочасного українського суспільства [45].

Таким чином, розгляд цензурної політики російського самодержавства суто як чинника впливу на активність книговидавничої діяльності вітчизняної інтелігенції в другій половині ХІХ ст. є надто спрощеним підходом. Остання, світоглядно еволюціонуючи у взаємозв'язку із національно-визвольним рухом та відповідно з потребами часу, сама стала фактором зміни ставлення імперської влади до книгодрукування, спричиняючи при цьому перманентні посилення цензурного нагляду.

Поряд з цим, варто констатувати, що бюрократичність цензурного відомства та недосконалість норм законодавства давали змогу вітчизняній національно свідомій інтелігенції досить швидко відновити темпи видавничої діяльності після появи чергових заборон, що безумовно сприяло подальшому розвитку «українського питання». Постанова при цьому не лише суто культурних завдань (піднесення книгодрукування на світовий рівень та покращення його якості, налагодження мережі розповсюдження), а й національних (виховання українського читача, об'єднання суспільства навколо національної ідеї, звільнен-

ня від ідеологічного впливу, політичної заангажованості) створила широкі передумови для національного відродження у 1920-і рр. Крім того, видавнича діяльність дозволила відстояти національну ідентичність українців насамперед у другій половині ХІХ — на початку ХХ ст., саме у час асиміляційного наступу самодержавства.

Використана література

1. Єфремов С. О. З нашого життя (мова в українській пресі та вимоги читачів) // Рада. — 1907 — №87. — СС. 54—73.
2. Каллаш В. В. Из истории малорусской литературы 20—30 г. ХІХ в. // Киевская старина. — 1900. — Т. LХІХ. — СС. 60 — 83.
3. Петлюра С. В. З українського життя в минулому році // Слово. — 1908. — № 1—3. — СС. 23—31.
4. Садовський В. Законопроект о печати и украинская преса // «Украинская Жизнь», 1913. — Ч. 6. — СС. 43—46.
5. Дей І. Книга і друкарство на Україні з 60-х р. ХІХ ст. до Велико-го Жовтня. — К., 1964. — 315 с.
6. Лисенко О. В. Українська видавнича справа // Українське питання в Російській імперії (кінець ХІХ — поч. ХХ ст.) — Кол. наук. Монографія в 3-х част. — К.: Інститут історії України НАНУ, 1999. — Ч. ІІ. — СС. 76—109.
7. Петров С. С. Книжкова справа в Києві. — К., 2002. — 344 с.
8. Тимошик М. С. Історія видавничої справи. — К., 2003. — 496 с.
9. Миллер А. И. «Украинский вопрос» в политике властей и русском общественном мнении (вторая половина ХІХ в.) / Алексей Ильич Миллер. — СПб.: Алетейя, 2000. — С. 115.
10. Центральний державний історичний архів України м. Києва (ЦДІАК України). — Ф. 293. — Оп. 1. — Спр. 553. — Арк. 84—89.
11. ЦДІАК України. — Ф. 293. — Оп. 1. — Спр. 552. — Арк. 71.
12. ЦДІАК України. — Ф. 293. — Оп. 1. — Спр. 826.
13. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 61.
14. Дей І. Вказ. праця. — С. 137.
15. Єфремов С. О. У тісних рядах: Українська книга в 1798-1916 рр. // Бібліологічні вісті. — 1926. — № 1—2. — СС. 40—67.
16. Дей І. Вказ. праця. — СС. 136—137.
17. Міяковський В. Ювілей цензурного акту 1876 року. — К., 1926 — 16 с.
18. Yekelchyk S. Ukraine: birth of a modern nation / Serhy Yekelchyk. — New York: Oxford University Press, 2007. — P. 44.
19. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 117. — Арк. 15, 23.
20. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 134.
21. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 148. — Арк. 18.
22. Миллер А. И. Указ. работа. — СС. 184—185.
23. Дей І. Вказ. праця. — С. 144.
24. Кістяківський О. Ф. Щоденник (1874—1885): У 2-х т. / О. Ф. Кістяківський; НАН України: Археографічна комісія; Ін-т укр. археографії; ЦДІА України в м. Києві; Українська правнична фундація; Упоряд.: В. С. Шандра (ст. упоряд.) та ін.; Редкол.: І. Л. Бутич (відп. ред.) та ін. — К.: Наук. думка, 1995. — Т. 2 (1880—1885). — С. 415.
25. Єфремов С. О. Вказ. праця — С. 54.
26. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. ? Спр. 4а. — Арк. 284—285.
27. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 147. — Арк. 7, 8, 33, 35, 36, 38 зв.
28. Державний архів Одеської області. — Ф. 9. — Оп. 1. ? Спр. 127. ? 21 арк.
29. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 182. — Арк. 7—12.
30. Там само. — Арк. 12, 45, 47.
31. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 4а. — Арк. 296—297
32. Там само. — Арк. 304.
33. Там само. — Арк. 302—304.
34. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 227. — Арк. 43—46.
35. Єфремов С. О. Вказ. праця — С. 56.
36. Там само. — С. 57.
37. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 287. — Арк. 22, 25, 34, 75, 99, 108, 115, 167, 197, 205.
38. Єфремов С. О. Вказ. праця — С. 57.
39. Там само. — С. 58.
40. Дей І. Вказ. праця. — С. 157.
41. Лотоцький О. Г. Сторінки минулого. — Варшава: Друкарня Наукового товариства ім. Шевченка у Львові, 1934. — Частина третя. — С. 167.
42. ЦДІАК України. — Ф. 294. — Оп. 1. — Спр. 273. — Арк.